Volt egyszer egy csapat….

Szemelvények a Hell J.K. Bányagépészeti Technikum, majd Szakközépiskola labdarúgó szakosztályáról.

1963 őszén az iskola vezetés beleegyezésével és a testnevelő tanárok segítségével – Kégel Tamás és Tóth Kálmán – megszerveztem a Hell Szakközépiskola Labdarúgó Szakosztályát.

Labdarúgópályánk a régi Esztergom-Tábor Építők, majd a Bányász pálya lett, amit néhány hetes munkával helyrehoztunk, s az öltöző közvetlenül a pálya mellett volt.

Az iskola válogatottja részt vett az Országos Középiskolai Labdarúgó bajnokságban, kezdetben kevés sikerrel. Mivel nem volt sok mérkőzés a középiskolai bajnokságban, ezért beneveztünk az iskolai csapattal a Dorogi Járási Felnőtt labdarúgó bajnokságba „BÁNYAGÉP” néven. Eközben a labdarúgópályát el kellett hagynunk, mert úgy körbe építették lakóházakkal, hogy állandó vitáink voltak a lakókkal.

1962.-ben a Felsőfokú Technikum létrejöttével mód nyílt arra, hogy a középiskolából közvetlenül a Felsőfokú Technikumba iratkozhattak tanulóink, és így a játékosok közül többen is folytathatták a foci által nyújtott kellemes időtöltést a már megszokott és összeszokott csapatban. A Felsőfokú Technikum égisze alatt megalakult a GÉPÉSZ HALADÁS S.E. melynek, tagjai lettek a középiskolák sportolói is.

1972 októberében kezdtük meg a Schmidt - villa kertjében az új pályánk építését, amellyel néhány hónap alatt végeztünk (1973). A pálya 48x100 m volt kivehető kapukkal.

Erre azért volt szükség, mert itt rendezték a Rock Zenekarok Országos találkozóját, amire az akkori tanulók igen csak szívesen emlékeznek. Óriási volt a tömeg, becslések szerint 25 ezer fiatal fordult meg a kétnapos fesztiválon. Sajnos a buli végére a pályát szegélyező, az addig még álló betonkerítésnek csak egyes részei maradtak meg.

A Hell első- másodéves tanulóiból szerveztük meg a serdülő korcsoport labdarúgóit, ehhez segítséget Berki Árpádtól kaptam. Előrelátásunk meghozta gyümölcsét, ugyanis hamarosan két korcsoportban rendezték a középiskolai bajnokságot. Mire erre sor került mi már lépéselőnyben érezhettük magunkat.

A Felsőfokú Technikum hallgatóiból és a középiskola tanulóiból verbuváltuk össze a Járási Bajnokságban játszó felnőtt csapatot; néhány név a csapatból: Kiss László, Nagy Zoltán, Fehér László, Gafrik István….

Később beneveztünk az Országos Főiskolai Kupára, ahol csak felsőfokú hallgatók játszhattak.

A kupa egyenes kiesésben zajlott. Csapatunk a Budapesti Egyetemi Atlétikai Club labdarúgóival került szembe. Zuhogó esőben, bokáig érő sárban játszottuk a mérkőzést, az akkor még a Skála áruház helyén lévő BEAC pályán. Az ellenfélnél I.- II. osztályú játékosok is játszottak. Kikaptunk, és kiestünk a kupából.

Kedvünket nem szegve itthon tovább folytattunk a Járási Felnőtt Bajnokságot. A felsőfokú hallgatók lassan elmaradoztak, elvégezték a Felsőfokú Technikumot és elkezdték a „nagybetűs” ÉLET-et.

Félidei szünet a Pilismarót - Bányagép mérkőzésen

Járási bajnokság 1975, Csév-BGVT 3 : 5

A képen látható csapatban néhány tehetséges középiskolás játékosunk is helyet kapott (Fehér László, Nagy Zoltán, Gafrik István).

A mérkőzésekre az iskola „RÁZÓ” nevű buszával utaztunk, amelyet később egy farmotoros IKARUS 55 –re cseréltünk. Állandó pilótánk Gál Sándor, becenevén: PÖRNYE volt.

Sajnos már nincs közöttünk, néhány éve veseelégtelenségben elhunyt. Vele kapcsolatban jó néhány érdekes történetünk van, közülük egyet megosztanék veletek;

Valahol Bábolna környékén voltunk játszani, hazafelé a „BRIGÉTIÓ” nevű étteremben ebédeltünk – akkor még jutott erre pénz -. Elindultunk hazafelé. A faros buszban 15-en lézengtünk, mindenki szunyókált. Meleg idő volt. Tokod – Üveggyár vasútállomásnál jártunk, amikor hirtelen erős fékezéssel megállt a busz. Sándor kiugrott és hátra szaladt. Mi arra gondoltunk, hogy egy állatott elgázoltunk… Egy perc sem telt el már jött is vissza.

Felszállt, megnyúlt ábrázattal, dühösen, egy szó nélkül indított és elindultunk. Kisvártatva megkérdeztem, hogy miért kellett ekkorát fékezni, megállni?! A következő választ kaptam:

„Hát tudod, ahogy jöttünk megláttam az úton egy nagy pénztárcát. Vigyáztam, hogy rá ne menjek, azután megálltam és rohantam hátra érte, de a pénztárca már nem volt ott. Kiderült, hogy két srác a fa mögül spárgával elhúzta. Átvertek- mondta, ezért voltam dühös.”

Mi jót nevettünk az eseten.

10 éves fennállása után megszűnt a Felsőfokú Technikum és vele együtt elveszítettük a foci pályánkat is. Ezért új pálya után kellett néznünk. A Húsipari Gazdaság területén kaptunk egy darabka földet, amit 2 éves kemény munkával egy 60x110 m-es, nagyméretű labdarúgópályává alakítanunk, ami a mai napig áll és úgy hívják: HELL PÁLYA!

Jobbak voltak itt a feltételek. Volt öltözőnk a pálya mellett, mivel megkaptuk a gazdaság volt fürdő és öltöző épületét is. Ezzel egy időben csapataink is kezdtek jobb eredményeket elérni.

Megnyertük a városi selejtezőt, és a tatai edzőtábor füves pályáján játszhattuk a megyei döntőt. Győztünk! Bejutottunk az Országos Középiskolai Bajnokság Területi döntőjébe.

A döntőt Cegléden játszottuk egy kétnapos torna keretében, ahol egy góllal alulmaradtunk és így a 2. helyen végeztünk. Sajnos nem sikerült az országos döntőbe való bekerülés, amit Nyíregyházán rendeztek.

Tata – edzőtábor, megyei döntő.

Amikor a Dorogi Bányász visszakerült az NB.I.-be Ivanics Tibor vezetőedzővel – aki egyébként testnevelő tanár volt – kötöttünk egy megállapodást. Miszerint: a Hell csapata lesz a Dorog ifi II. csapata, s ősztől már ezen a néven szerepeltünk a Megyei Ifjúsági bajnokságban. A dorogi club állta az anyagiakat; fizette a játékvezetői díjakat, az utaztatást, az edző bérét, a mosatást és szerelést is biztosítottak számunkra. Cserébe mi adtuk a játékosokat, edzőt, pályát, öltözőt, autóbuszt. Ettől kezdve minden nyáron két hétig edzőtábort szerveztünk Balatonszepezdre.

Az első évek egyik csapatáról látható az alábbi kép, ahol Buzánszky Jenővel, az Aranycsapat egykori hátvédjével együtt – aki akkoriban a Dorogi Bányász S.E. utánpótlás szakág vezetője volt – fotóztak le bennünket.

Dorogi ifi II. Buzánszky Jenővel

Megyei középiskolás döntő – Tata, a katonai középiskola sporttelepén

A kerületi középiskolai bajnokság győztes csapata

A HELL – Dorog ifi II. csapata Balatonszepezden

A kapcsolat mindaddig tartott, míg a Dorogi Bányász az NB II.-ből is ki nem esett.

Ettől kezdve kevesebb csapat kellett, és így mi ismét önállóak lettünk. Szakosztályunk egészen az iskola bezárásáig fennállt.

Nagyon sok Hell-es diákkal szeretettük meg a labdarúgást. Kisebb-nagyobb sikereket értünk el, de a legjobb érzés mindig az együvé tartozás, a közös cél, a győzelem elérése volt. Sokszor volt benne részünk. Az iskolánk bezárása után egy évvel az Esztergom-kertvárosi sportbarátaim segítségével megalapítottuk az Esztergom-kertvárosi Sport Club – ot (E.K.S.C.)

A pályát körbe kerítettük, s ott rúgtuk tovább a „bőrt", amíg bírtuk anyagiakkal. Sajnos 7 évi fennállás után a klub megszűnt, - pénzhiány, miatt.

Ma a pályán – a Hell J.K. Szakközépiskola épületében ideiglenesen az Esztergomi István Gimnázium beköltözése okán – a gimnázium fiataljai fociznak.

Néha kisétálok a pályához és elmerengek a régi időkről; - Hát bizony volt itt néhány csapat!

Befejezésül engedjétek meg, hogy iskolánk volt tanulóiról megemlékezzek, akik a labdarúgásban kiemelkedő eredményeket értek el;

1956-57. Gallina József – csatár - Dorog, Esztergom, Oláh Antal – középhátvéd – Dorog

1957-65. Ferpász (Fellegi) István – balhátvéd – Dorog

'70-es évek: Nagy Antal – jobbhátvéd – Bp.-i Honvéd, Belgium, válogatott
Mucha József – középpályás – Dorog, FTC, válogatott
Kotten Béla – csatár – Dorog
Kiszi József – középpályás – Dorog, Oroszlány, Győri ETO
Csapucha Vendel – csatár – Dorog, Esztergom, Viscosa

Rajtuk kívül az iskolai szakosztályban is játszottak tehetséges játékosok.

Néhány név a teljesség igéje nélkül: Fehér László, Nagy Zoltán, Gafrik István, Tóth Miklós, Kasa Béla, Orsós János, Botos Tamás, Hellebrandt Nándor ….. és még sorolhatnám.

Bizonyára többen is voltak, akik az iskolai évek után is tovább fociztak a lakóhelyükhöz közel eső sportklubban.

Remélem, sokan fogjátok e sorokat elolvasni, és jó szívvel emlékeztek vissza az itt eltöltött évekre.

Esztergom, 2008.03.15.

Üdvözlettel: Bombicz (?) László